A AELG distingue co título de Escritor Galego Universal a Gamoneda

A Asociación de Escritores en Lingua Galega destaca no seu recoñecemento "a altísima poesía e o insobornable compromiso ético" do autor ovetense, Premio Cervantes 2006

O poeta Antonio Gamoneda. / efe

REDACCIÓN A Coruña A Asociación de Escritores en Lingua Galega (AELG) recoñeceu co título de Escritor Galego Universal ao poeta ovetense Antonio Gamoneda.

A AELG destaca con esta mención "a altísima poesía e o insobornable compromiso ético do autor, para quen o individuo, e por tanto o poeta, realízase na poesía como forma de coñecemento", segundo informou onte a asociación nun comunicado.

Con este premio, que xa recibiron Mahmud Darwich, Pepetela, Nancy Morejón, Elena Poniatowska e Juan Gelman, a Asociación de Escritores en Lingua Galega destaca a aqueles autores "que unen á excelencia literaria o compromiso ético que os converte en referentes na defensa da dignidade nacional e humana".

Entre outras distincións, Antonio Gamoneda recibiu o Premio Cervantes (2006); o Premio Reina Sofía de Poesía Iberoamericana (2006) e o Premio Nacional de Literatura na modalidade de Poesía (1988).

Con motivo da entrega do premio, Gamoneda estará en Galicia o próximo mes de abril. O día 29 ofrecerá unha conferencia na Coruña e o 30 asistirá á Cea dás Letras, organizada pola AELG.

Antonio Gamoneda (Oviedo, 30 de maio de 1931) viviu desde os 3 anos en León, cidade que influíu notablemente a súa traxectoria poética e onde foi testemuña da represión levada durante a guerra civil e a inmediata posguerra.

Gamoneda deuse a coñecer con Sublevación inmóbil (1953-1959), publicado en Madrid en 1960, obra coa que foi finalista do premio Adonais de poesía, e que supuxo unha ruptura coas regras realistas da época. Tras unha primeira etapa na que publicou varios poemarios e tivo algún problema coa censura, seguiu un silencio poético de sete, marcados pola morte de Franco e os inicios da transición.

Esta época está marcada pola crise existencial e ideolóxica plasmada en Descrición da mentira (1977), un longo poema que supuxo un xiro cara á súa madurez poética. Posteriormente publicou Lápidas (1987) e Idade, que recolle toda a súa poesía ata 1987 e que lle valeu o Premio Nacional de Literatura.

En 1992 apareceu Libro do frío, que lle consagra como un dos poetas máis importantes en lingua castelá Arden as perdas (2003) culmina a madurez iniciada en Descrición da mentira, dunha poesía na perspectiva da morte na que o perdido (a infancia, o amor, os rostros do pasado) aínda arde no tránsito cara á vellez con maior lucidez, con maior claridade, con maior frío. Tras el virán Cecilia (2004) e Esta luz: poesía reunida: (1947-2004), (2004).